

ปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ :กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ*

The policy implementation of old – age allowance :A case study of Naklua subdistrict administrative organization

ชนาพร สันตะวาฬิม**

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือและ (2) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยศึกษาในพื้นที่ตำบลนาเกลือ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ ผู้วิจัยกำหนดกรอบการวิจัยโดยใช้ข้อมูลส่วนบุคคล และปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ จากกลุ่มตัวอย่างเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ 116 กลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาพบว่า (1) ผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (2) ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยผู้สูงอายุไปปฏิบัติโดยเรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายตามลำดับ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ในการทำนาย $R^2 = 0.800$ จึงสามารถทำนายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือได้ร้อยละ 80.00

คำสำคัญ : การนำนโยบายไปปฏิบัติ ; เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ; คุณภาพชีวิต

บทนำ

ในปัจจุบันประเทศต่างๆทั่วโลก ต่างก็เผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ซึ่งองค์การสหประชาชาติ (United Nations : UN) ได้ให้นิยามคำว่า “ผู้สูงอายุ” หมายถึง ประชากรทั้งเพศชายและหญิง ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รวมทั้งได้แบ่งระดับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ สังคมสูงวัย (Aged society) สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ (Complete Aged society) และสังคมสูงวัยระดับสุดยอด (Super Aged society) (อนันต์ อนันตกุล , 2560) โดยประเทศไทยได้มีการเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และในปัจจุบันตามการคาดการณ์ประมาณประชากรสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในปี 2564 ประเทศไทยจะเข้าสู่สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์ และจะเข้าสู่สังคมสูงวัยระดับสุดยอดในปี 2574 ซึ่งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญต่อการดูแลผู้สูงอายุตามที่ปรากฏในตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 หมวด 3 สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทยมาตรา 48 วรรคสอง ได้บัญญัติว่าบุคคลซึ่งมีอายุไม่เกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และบุคคลผู้ยากไร้ ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ และหมวด 6 แนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา 71 วรรคสาม รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้

*องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

**นักศึกษาลูกศรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ ทั้งนี้รัฐบาลได้กำหนดนโยบายสาธารณะด้าน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันรายได้ให้แก่ผู้สูงอายุซึ่งมีการดำเนินงานมาตั้งแต่ ปี พ.ศ.2535 ในช่วงเริ่มต้นการจ่ายเบี้ยยังชีพเป็นไปในลักษณะของการสงเคราะห์ โดยผู้มีคุณสมบัติ จะต้องเป็นผู้สูงอายุที่มีฐานะยากจน ถูกทอดทิ้ง หรือขาดผู้ดูแล และได้เปลี่ยนนโยบายเบี้ยยังชีพ สู่ลักษณะสวัสดิการถ้วนหน้า (ยกเว้นผู้สูงอายุที่ได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นใดจากหน่วยงาน ของรัฐ) แก่ผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปี ดังเช่นในปัจจุบัน โดยนโยบายนี้เป็นภารกิจที่ถ่ายโอนจาก กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ให้กรมส่งเสริม การปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย และกระจายอำนาจสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินงานตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น พ.ศ. 2542 เพื่อตอบสนองต่อภารกิจของรัฐและความต้องการของชุมชนอันเป็นบทบาท หน้าที่ที่สำคัญขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2560 หมวด 14 มาตรา 250 ประกอบกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 เพื่อให้การบริหารราชการเป็นไปเพื่อให้ประชาชนได้รับการอำนวยความสะดวกตอบสนอง ความต้องการ รวมทั้งประเมินผลการปฏิบัติราชการอยู่เสมอ ผู้วิจัยเป็นบุคลากรของ องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ จึงมีความสนใจศึกษาปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ไปปฏิบัติ เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการดำเนินงาน อุปสรรคที่เกิดขึ้น ตลอดจนแนวทางในการพัฒนาเพื่อเป็นข้อมูลแก่หน่วยงานในการพัฒนากระบวนการปฏิบัติงานต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
2. ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

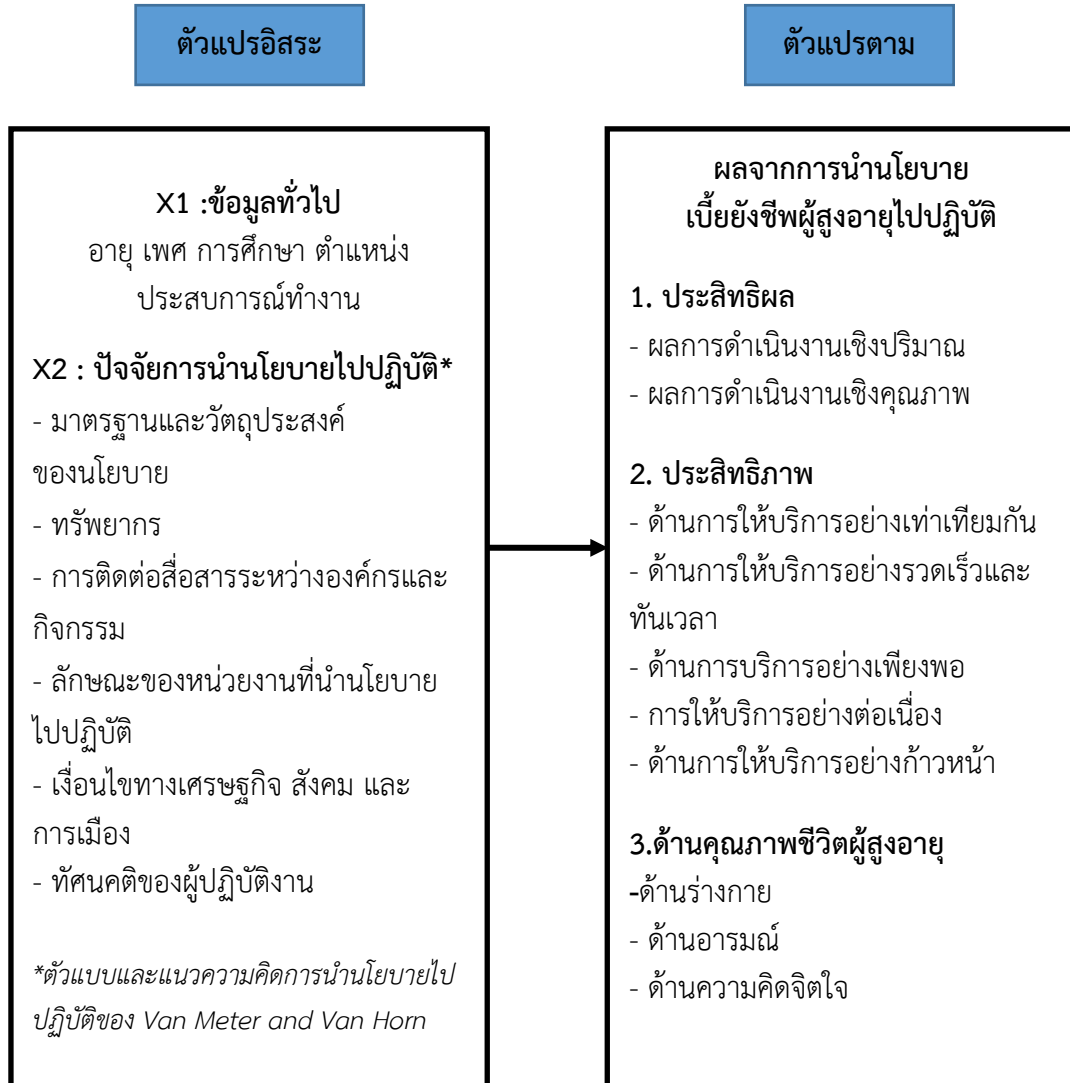
ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหามุ่งศึกษา “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ และผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือไปปฏิบัติ”
2. ขอบเขตด้านพื้นที่ ศึกษาเฉพาะพื้นที่ ตำบลนาเกลือ อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการเท่านั้น
3. ขอบเขตด้านระยะเวลา: ขอบเขตระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ตั้งแต่เดือน มกราคม 2565 – กุมภาพันธ์ 2565

สมมุติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ ทำงาน ที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ แตกต่างกัน
2. ปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ด้านมาตรฐานและ วัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากร ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านทัศนคติ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามแบบประเมินค่าจากประชากร คือ เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือทั้งหมดและผู้นำชุมชน จำนวน 116 กลุ่มตัวอย่าง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ (2) สถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ การวิเคราะห์สมมติฐานทั้ง 2 ข้อ โดยมีการใช้สถิติการวิจัย ได้แก่ Levene Statistic , Brown-Forsythe , T test , F test (One Way ANOVA) และสถิติหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยวิธีวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม จำนวน 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง ประสบการณ์ทำงาน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีจำนวนทั้งหมด 28 ข้อ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ มีจำนวนทั้งหมด 46 ข้อ

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอุปสรรค/ปัญหาที่เกิดขึ้น และข้อเสนอแนะ เป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended questions)

ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ค่าเฉลี่ยในการแปลผลเรื่องปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.80	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.81 – 2.60	หมายถึง	ระดับน้อย
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.61 – 3.40	หมายถึง	ระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.41 – 4.20	หมายถึง	ระดับมาก
ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.21 – 5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติโดยรวม อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และ ด้านทรัพยากร โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.49 4.38 และ 4.24 ตามลำดับ และปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.38 และ 4.24 ตามลำดับ และข้อที่ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 แสดงดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกเป็นรายข้อ

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1. ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	4.09	0.561	มาก
2. ด้านทรัพยากร	4.24	0.530	มากที่สุด
3. ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม	4.14	0.491	มาก
4. ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	4.07	0.517	มาก

ตารางที่ 1 (ต่อ)

5. ด้านเงื่อนไขทาง เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	4.38	0.607	มากที่สุด
6. ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	4.49	0.477	มากที่สุด
รวมปัจจัยที่ส่งผลการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	4.23	0.432	มากที่สุด

2. ผลการวิเคราะห์ผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ผลจากการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 โดยด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านประสิทธิภาพ และด้านประสิทธิผล ด้านที่อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านคุณภาพชีวิต โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 4.34 และ 4.06 ตามลำดับ แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกเป็นรายข้อ

ผลความสำเร็จของการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	แปลผล
1.ด้านประสิทธิผล	4.34	0.456	มากที่สุด
- ผลการดำเนินงานเชิงปริมาณ	4.50	0.499	มากที่สุด
- ผลการดำเนินงานเชิงคุณภาพ	4.18	0.496	มาก
2.ด้านประสิทธิภาพ	4.45	0.461	มากที่สุด
- ด้านการให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน	4.64	0.452	มากที่สุด
- ด้านการให้บริการอย่างรวดเร็วและทันเวลา	4.45	0.483	มากที่สุด
- ด้านการให้บริการอย่างเพียงพอ	4.50	0.524	มากที่สุด
- ด้านการให้บริการอย่างต่อเนื่อง	4.39	0.590	มากที่สุด
- ด้านการให้บริการอย่างก้าวหน้า	4.28	0.531	มากที่สุด
3.ด้านคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ	4.06	0.625	มาก
- ด้านร่างกาย	4.03	0.711	มาก
- ด้านอารมณ์	4.18	0.676	มาก
- ด้านความคิดจิตใจ	3.98	0.658	มาก
รวมผลความสำเร็จของการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	4.28	0.453	มากที่สุด

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย

3.1 สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และ ประสบการณ์ทำงาน แตกต่างกัน ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ แตกต่างกัน

สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์นั้นใน ขั้นแรกจะทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มโดยใช้สถิติ Levene Statistic ซึ่งหากผลการทดสอบพบว่ามีความแปรปรวนไม่แตกต่างกันทุกกลุ่ม (ค่า Sig. มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.05) ก็จะใช้ค่าสถิติ F-test ในการทดสอบความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ แต่หากผลการทดสอบพบว่ามีความแปรปรวน แตกต่างกัน อย่างน้อย 2 กลุ่ม (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05) ก็จะใช้ค่าสถิติ Brown-Forsythe ในการทดสอบความแตกต่างของผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ซึ่งผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างความแปรปรวนของกลุ่มปัจจัยส่วนบุคคลโดยใช้สถิติ Levene Statistic แสดงดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ทำงาน

ผลการนำนโยบาย เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	Levene's test for Equality of Variances			
	F	df1	df2	Sig.
จำแนกตามเพศ	2.632	-	-	0.108
จำแนกตามอายุ	1.904	3	112	0.133
จำแนกตามระดับการศึกษา	4.089	2	113	0.019 *
จำแนกตามตำแหน่ง	2.653	2	113	0.075
จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	1.910	4	111	0.114

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามตัวแปรต่างๆ ดังนี้

3.1.1 จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติ Independent t-test พบว่า เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือที่มีเพศ แตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.847 แสดงดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของผลความสำเร็จของการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามเพศ

ผลการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	เพศ	T-test for Equality of Means				
		X	S.D.	t	df	Sig.
จำแนกตามเพศ	ชาย	4.29	0.418	0.194	114	0.847
	หญิง	4.27	0.536			

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.2 จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) พบว่า เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ ที่มีอายุแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.347 แสดงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามอายุ

ผลการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
จำแนกตามอายุ	Between Group	0.683	3	0.23	1.112	0.347
	Within Groups	22.939	112	0.205		
	Total	23.623	115			

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.3 จำแนกตามตำแหน่ง โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) พบว่า เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ ที่มีตำแหน่งแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.232 แสดงดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามตำแหน่ง

ผลการนำนโยบาย เบี่ยงชีฟผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
จำแนกตามตำแหน่ง	Between Group	0.604	2	0.302	1.482	0.232
	Within Groups	23.019	113	0.204		
	Total	23.623	115			

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.4 จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way Analysis of Variance : One-way ANOVA) พบว่า เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.087 แสดงดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ผลการนำนโยบาย เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
จำแนกตามประสบการณ์ ทำงาน	Between Group	1.656	4	0.414	2.092	0.087
	Within Groups	21.967	111	0.198		
	Total	23.623	115			

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.1.5 จำแนกตามระดับการศึกษา เนื่องจากการทดสอบค่าความแปรปรวน โดยใช้สถิติ Levene Statistic Test พบว่ามีค่า Sig. 0.019 หมายความว่า มีความแปรปรวน แตกต่างกัน (ค่า Sig. มีค่าน้อยกว่า 0.05) จึงใช้ค่าสถิติ Brown-Forsythe เปรียบเทียบกลุ่มระดับการศึกษา กับผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า มีค่า Sig. เท่ากับ 0.430 ซึ่งมากกว่า 0.05 หมายความว่า เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือที่มีระดับการศึกษา แตกต่างกัน มีผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แสดงดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ จำแนกตามระดับการศึกษาโดยใช้ค่าสถิติ Brown-Forsythe

ผลการนำนโยบาย เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	Brown- Forsythe	Statistic	df1	df2	Sig.
จำแนกตามระดับการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	0.857	2	53.444	0.430

*ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากร ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรม ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านทัศนคติ ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ผลการวิเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ พบว่า มีตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร จากจำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปร ที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์กับผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($B=0.377$, $t=7.521$, $p\text{-value}=0.000$) ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ($B=0.313$, $t=5.526$, $p\text{-value}=0.000$) และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($B=0.262$, $t=4.596$, $p\text{-value}=0.000$) ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 3 ตัวแปรนี้ สามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ของผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ได้ร้อยละ 80.0 ($R^2 = 0.800$) แสดงดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardize		Standardized	t	Sig.
	d Coefficients		Coefficients		
	B	SE	(Beta) β		
ค่าคงที่ (Constant)	0.475	0.202		2.350	0.021
ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย x_1	0.262	0.057	0.324	4.596	0.000*
ด้านทรัพยากร x_2	-0.046	0.059	-0.053	-0.776	0.440
ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม x_3	-0.006	0.062	-0.006	-0.092	0.927
ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ x_4	-0.025	0.063	-0.029	-0.401	0.689
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง x_5	0.377	0.050	0.506	7.521	0.000*
ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน x_6	0.313	0.057	0.329	5.526	0.000*

$r = 0.894$, Adjusted $R^2 = 0.789$, $R^2 = 0.800$, $F = 72.471$, $SE = 0.20842$, $Sig. = 0.000$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เมื่อวิเคราะห์ในองค์ประกอบย่อยของผลความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติตามที่ได้กำหนดไว้เป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านประสิทธิผล ด้านประสิทธิภาพ และด้านคุณภาพชีวิต จะพบว่ายังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินนโยบายแตกต่างกันไป ดังนี้

ด้านประสิทธิผล ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร จากจำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปร ที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์กับประสิทธิผลการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ($B=0.322$, $t=5.802$, $p\text{-value}=0.000$) ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($B=0.283$, $t=5.065$, $p\text{-value}=0.000$) และด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($B=0.201$, $t=4.087$, $p\text{-value}=0.000$) ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 3 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ของประสิทธิผลการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ได้ร้อยละ 80.9 ($R^2 = 0.809$) แสดงดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับประสิทธิผล

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	SE	(Beta) β		
ค่าคงที่ (Constant)	0.298	0.198		1.505	0.135
ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย x_1	0.283	0.056	0.349	5.065	0.000*
ด้านทรัพยากร x_2	0.037	0.058	0.043	0.640	0.524
ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม x_3	0.074	0.061	0.080	1.224	0.224
ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ x_4	0.024	0.061	0.027	0.382	0.703
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง x_5	0.201	0.049	0.268	4.087	0.000*
ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน x_6	0.322	0.055	0.338	5.802	0.000*

$r=0.899$, Adjusted $R^2 = 0.798$, $R^2 = 0.809$, $F=76.821$, $SE=0.20418$, $Sig.=0.000$

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านประสิทธิภาพ ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรอิสระ 4 ตัวแปร จากจำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปรที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์กับกับประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน ($B=0.529$, $t=8.199$, $p\text{-value}=0.000$) ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($B=0.221$, $t=3.858$, $p\text{-value}=0.000$) ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม ($B=0.176$, $t=2.497$, $p\text{-value}=0.014$) และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($B=0.143$, $t=2.205$, $p\text{-value}=0.030$) ตามลำดับ ซึ่งทั้ง 4 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ได้ร้อยละ 73.5 ($R^2 = 0.735$) แสดงดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับประสิทธิภาพ

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients (Beta) β	t	Sig.
	B	SE			
ค่าคงที่ (Constant)	0.553	0.230		2.399	0.018
ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย x_1	0.143	0.065	0.174	2.205	0.030*
ด้านทรัพยากร x_2	-0.69	0.067	-0.079	-1.030	0.305
ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม x_3	0.176	0.071	0.188	2.497	0.014*
ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ x_4	-0.116	0.072	-0.130	-1.617	0.109
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง x_5	0.221	0.057	0.291	3.858	0.000*
ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน x_6	0.529	0.065	0.547	8.199	0.000*
$r=0.865$, Adjusted $R^2=0.735$, $R^2=0.748$, $F=54.045$, $SE=0.23772$, $Sig.=0.000$					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ด้านคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ผลการวิเคราะห์ พบว่า มีตัวแปรอิสระ 3 ตัวแปร จากจำนวนทั้งหมด 6 ตัวแปร สามารถอธิบายความสัมพันธ์กับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ โดยเรียงลำดับตามขนาดความสัมพันธ์จากมากไปน้อย ได้แก่ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ($B=0.710$, $t=6.773$, $p\text{-value}=0.000$) และด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($B=0.360$, $t=3.019$, $p\text{-value}=0.003$) ส่วนด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม พบว่ามีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ($B=-0.267$, $t=-2.068$, $p\text{-value}=0.041$) ซึ่งทั้ง 4 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความสัมพันธ์ของคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ได้ร้อยละ 51.3 ($R^2=0.513$) แสดงดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กับคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุตำบลนาเกลือ

ตัวแปรพยากรณ์	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.
	B	SE	(Beta) β		
	ค่าคงที่ (Constant)	0.573	0.422		
ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย x_1	0.360	0.119	0.323	3.019	0.003*
ด้านทรัพยากร x_2	-0.105	0.123	-0.089	-0.851	0.396
ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม x_3	-0.267	0.129	-0.210	-2.068	0.041*
ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ x_4	0.017	0.131	0.014	0.128	0.899
ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง x_5	0.710	0.105	0.691	6.773	0.000*
ด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน x_6	0.087	0.118	0.067	0.737	0.463
$r=0.734$, Adjusted $R^2=0.513$, $R^2=0.539$, $F=21.226$, $SE=0.43564$, $Sig.=0.000$					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การอภิปรายผล

1. การวิเคราะห์ผลความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ พบว่า ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากการดำเนินงานตามโครงการบูรณาการฐานข้อมูลสวัสดิการสังคม (e-payment) ช่วยลดขั้นตอนการดำเนินงาน ความผิดพลาดลดลง ทำงานได้อย่างรวดเร็วและใช้ทรัพยากรลดลง และเนื่องจากเจ้าหน้าที่ซึ่งส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ในตำบลนาเกลือล้วนเป็นลูกหลานของผู้สูงอายุ การปฏิบัติงานจึงเป็นไปด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ มีการบริการอย่างทั่วถึง ประกอบกับที่ผู้สูงอายุตำบลนาเกลือส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพและมีฐานะยากจน การได้รับเบี้ยยังชีพเป็นการช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัว เป็นความหวังและกำลังใจให้แก่ผู้สูงอายุในแต่ละเดือน ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนนโยบายอย่างเต็มที่ แต่จำนวนเงินเบี้ยที่ผู้สูงอายุได้รับในแต่ละเดือน กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่าไม่เพียงพอต่อการดำรงชีพและควรปรับจำนวนเบี้ยให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจในปัจจุบัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อนเนก ศรีนนท และนิเทศ ตินณะกุล (2563) และงานวิจัยของเมธี ถูกแบบ สุชาติ ผิวงามและประพีร์ อภิชาติสกุล (2555) ที่พบว่าปัจจัยในการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทำให้คุณภาพชีวิตและเศรษฐกิจของผู้สูงอายุดีขึ้นโดยเบี้ยยังชีพทำให้ผู้สูงอายุสามารถมีค่าครองชีพไว้ใช้จ่าย แม้ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต แต่ก็มีผลทำให้ผู้สูงอายุที่มีความยากจนมากได้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และมีส่วนทำให้ผู้สูงอายุได้บริโภคอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการทุกวัน มีเครื่องนุ่งห่มอย่างเพียงพอ ช่วยลดค่าใช้จ่ายและความขัดแย้งในครอบครัวของผู้สูงอายุได้ ทำให้ผู้สูงอายุเกิดความมั่นคงทางจิตใจ ช่วยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนมากขึ้น เป็นต้น

2. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ผลจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติกับผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ สามารถสรุปได้ ดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 แสดงผลสรุปความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติกับผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ตัวแปร	ความสัมพันธ์			
	ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ประสิทธิผลการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ประสิทธิภาพการนำนโยบายไปปฏิบัติ	คุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ
เพศ	X	-	-	-
อายุ	X	-	-	-
ระดับการศึกษา	X	-	-	-
ประเภทตำแหน่ง	X	-	-	-
ประสบการณ์ทำงาน	X	-	-	-
มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	✓	✓	✓	✓

ตารางที่ 13 (ต่อ)

ทรัพยากร	x	x	x	x
การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กร และกิจกรรม	x	x	✓	✓ (เชิงลบ)
ลักษณะของหน่วยงานที่นำ นโยบายไปปฏิบัติ	x	x	x	x
เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และ การเมือง	✓	✓	✓	✓
ทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน	✓	✓	✓	x

สมมุติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และ ประสบการณ์ทำงาน แตกต่างกัน ส่งผลต่อการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ แตกต่างกัน ผลจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับผลการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่าเจ้าหน้าที่ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่ง และประสบการณ์ทำงาน มีผลการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อภิปรายดังที่ได้กล่าวในข้างต้นว่า เจ้าหน้าที่ที่มีทัศนคติการปฏิบัติงานในทิศทางเดียวกัน คือ ทำงานเพื่อให้ผู้สูงอายุได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ และตัวนโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากประชาชน ทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี

สมมุติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ประกอบด้วย ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ด้านทรัพยากร ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม ด้านลักษณะของหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และด้านทัศนคติ ส่งผลต่อผลการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือ ผลจากการวิเคราะห์ พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี่ยงชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ได้แก่ ปัจจัยด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ปัจจัยด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน และปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ซึ่งเมื่อพิจารณาในองค์ประกอบย่อยของผลความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตามที่ได้กำหนดไว้เป็นรายด้าน ได้แก่ ด้านประสิทธิผล ด้านประสิทธิภาพ และด้านคุณภาพชีวิต จะพบว่ามีปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการดำเนินนโยบายเช่นกัน สอดคล้องตามแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ ของ Van Meter and Van Horn ที่พบว่า วัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย การติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม เงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคม และการเมือง และทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยโอกาสสำเร็จจะเพิ่มขึ้นหากได้รับความร่วมมือร่วมใจจากผู้ปฏิบัติ และความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายในทางบวกของประชาชนและผู้ผู้นำในพื้นที่ (บุญเกียรติ การะเวกพันธุ์ , 2564ก , หน้า 10-11) และสอดคล้องกับงานวิจัยของศิริพร เขียวไสว (2550) ที่พบว่า ปัจจัยด้านวัตถุประสงค์และมาตรฐานนโยบาย

ด้านการติดต่อสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรม ด้านเงื่อนไขทางเศรษฐกิจสังคม และการเมือง และด้านทัศนคติของผู้ปฏิบัติงาน มีผลต่อการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. เพิ่มเงินเบี้ยยังชีพตามภาวะเศรษฐกิจให้เพียงพอต่อสภาพการณ์ในปัจจุบัน
2. การดำเนินงานโครงการสร้างหลักประกันรายได้ผู้สูงอายุต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ควรส่งเสริมสวัสดิการและบริการด้านอื่นๆ ควบคู่ไปด้วยกัน
3. ควรดำเนินการโครงการในรูปแบบสวัสดิการแห่งรัฐ โดยให้กรมบัญชีกลางเป็นเจ้าของงบประมาณให้ผู้สูงอายุสามารถลงทะเบียนเพียงครั้งเดียวและสามารถรับเบี้ยยังชีพได้ต่อเนื่องตลอดอายุขัย ไม่ต้องไปลงทะเบียนฯ ที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ในกรณีย้ายที่อยู่เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและลดขั้นตอนการดำเนินการขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้ มีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลนาเกลือเท่านั้น ดังนั้นเพื่อให้การศึกษากระจ่างชัดขึ้น ผู้วิจัยเสนอว่าในการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้สูงอายุ
2. ในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีทฤษฎีและแนวคิดจากนักวิชาการที่หลากหลาย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn มาเป็นกรอบในการศึกษา ดังนั้นเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการดำเนินงาน การวิจัยครั้งถัดไปควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพื่อเติม

เอกสารอ้างอิง

- บุญเกียรติ การะเวกพันธ์. (2564ก). *เอกสารประกอบการบรรยายกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติและการประเมินผลนโยบาย*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, โครงการรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต.
- ศิริพร เขียวไสว. (2550). *การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ :กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลวังยางจังหวัดสุพรรณบุรี*. ปริญญาโทรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อนันต์อนันตกุล. (ม.ป.ป.). *สังคมสูงวัย...ความท้าทายประเทศไทย*. เสนอที่ประชุมราชบัณฑิตและภาคีสมาชิก, สำนักธรรมศาสตร์และการเมือง ราชบัณฑิตยสภา
- เมธี ฤกษ์แบบ สุชาติ ผิวงามและประไพร์ อภิชาติสกุล. (2555). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ :ศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอพนมไพร จังหวัดร้อยเอ็ด*. วารสารศรีนครินทรวิโรฒวิจัยและพัฒนา (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 4(ฉบับที่ 7), หน้า 89- 102
- อเนก ศรีนนท และนิเทศ ดินณะกุล. (2563). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิผลการนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติของเทศบาลเมืองในจังหวัดปทุมธานี*. วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์, 4(ฉบับที่ 2), หน้า 8 – 26